

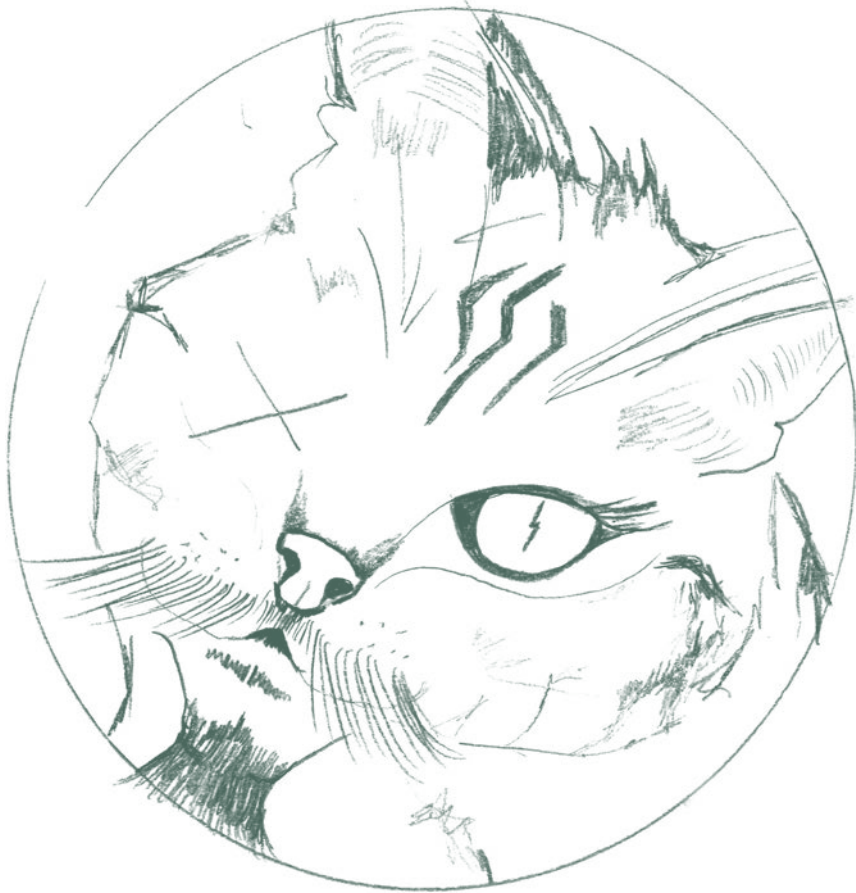
VOOR WOLF EN TRISTAN

Marijke Umans

GEWOON
MIKE

DE EENHOORN

VOORBEREIDING

Ik ben gewoon Mike. Laat het vergiethoofd maar achterwege. Of de vergeetkop, mocht je zoiets ooit over mij gelezen hebben. Voor de zekerheid zal ik je geheugen even opfrissen.

Geheugensteuntjes zijn immers belangrijk, zeker bij ons thuis.

We zijn nog steeds met vier in huis, maar dat gaat binnenkort veranderen.

Papa komt morgen na vijf jaar naar huis.

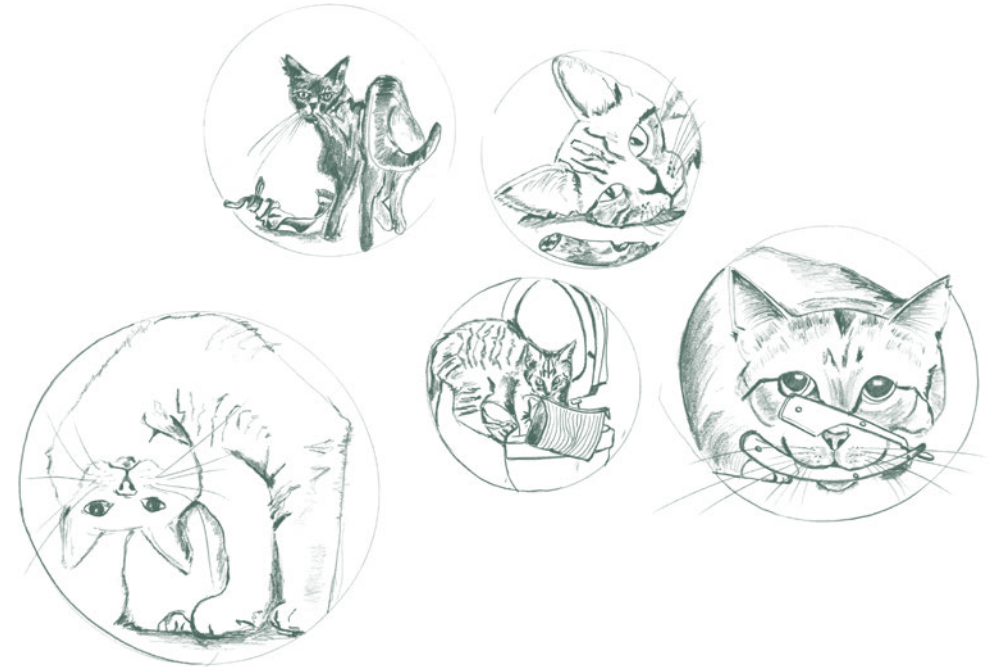
Dan zijn we met vijf. Mama, Flor, Arabella, papa en ik. Flor is mijn kater, Arabella mijn zusje. Ik ben nog steeds Mike. Gewoon Mike.

Op school werkte ik blijkbaar op de zenuwen van de directrice mevrouw van Hees en van de juf. Allesbehalve mijn bedoeling natuurlijk, maar in mijn leven lopen de dingen vaak anders dan ik bedoel. Zo kwam ik per ongeluk vaak te laat, en vergat ik ook wel eens wat. Bijna altijd, eigenlijk. Dat is helaas nog steeds zo.

Mama was de nota's en opmerkingen van de school zat en had het probleem aangepakt met kattedelletjes. Het leek een plaag. Geheugensteuntjes, door het hele huis. Het enige wat ik kreeg van die briefjes, was een punthoofd. Een paar maanden later zijn de kattedelletjes van toen bijna helemaal verdwenen. Op het werk heeft mama een nieuw uurrooster gekregen. Voortaan is ze zowel 's morgens voor school als 's avonds na school thuis. Of dat echt gaat helpen? We zullen zien. Het is sowieso gezellig dat mama er nu vaker is.

Sinds kort lijkt ons huis opnieuw behangen met briefjes. Van tandpasta tot scheermesjes, van salami tot ananas. Allemaal voor John.

John. Dat is mijn papa. Hij woont al jaren in Australië en komt ons eindelijk een keertje opzoeken. Toen Arabella verscheen, verdween papa. Ik herinner me papa vaag. Zijn snor weet ik wel nog, een megagrote! Zo eentje die kriebelde als hij een kus gaf en bewoog bij elk woord dat hij sprak. We kennen elkaar vooral van foto's, verhalen en brieven. We schrijven al een tijdje. Echte brieven of kaartjes. Per post.

‘Mama, heeft papa nog steeds een snor?’

‘Oei, zijn snor, Mike ... is dat belangrijk? Zullen we morgen wel zien! Maak jij de kattenbak schoon, jongen? En wil jij met oom Peter naar het plantencentrum? Je kan hem helpen met een tropische plant voor op de zolderkamer. Kies jij er een uit voor papa? Het mag best een grote zijn. Een volle plant, met veel groen.’
Mama raast zoals gewoonlijk aan een stuk door.
‘Een tropische plant, mama? Waarom?’ vraag ik.

‘Ja Mike, ik weet het ook niet, papa heeft altijd in de natuur gewoond, we kunnen hem toch geen kale kamer geven? Hij moet zich wel een beetje thuis voelen. Wat gezelligheid kan vast geen kwaad.’

‘Blijft papa lang?’ vraag ik.

‘Zoetje, je loopt voor mijn voeten, pas op. De bak van Flor roept. Kom, er is geen tijd te verliezen.’

Mama rent door het huis. Als een kip zonder kop. Van boven naar beneden en weer terug. Haast sneller dan de wind.

Het lijkt alsof ze een medaille wil halen. Ze loopt niet alleen, mama praat ook. Tegen zichzelf in een onverstaaanbaar taaltje.

Zo zenuwachtig heb ik mama nog nooit gezien. Hoe meer de tijd verder tikt, hoe meer rode vlekken er in haar hals verschijnen.

LUCHTHAVEN

Ik schrik wakker en kijk op de klok. 05u05. ‘Flor, kijk!’ Ik tik snel de grond, om geluk te krijgen. Dubbele cijfers op de klok, dubbel geluk. Woehoeeee! Ik trommel met mijn vuisten op mijn borstkas. Net als een gorilla. Vandaag is dé dag! Vandahaag komt papa, papa, papa ...

